

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง
เปรียบเทียบกับเพศชายและเพศหญิง

จากการที่พบว่า กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงมีการเลือกใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเหมือนเพศชายเป็นส่วนใหญ่ และก็มีการเลือกใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเหมือนเพศหญิงด้วย เช่นเดียวกันแม้ว่าจะปรากฏเป็นส่วนน้อยก็ตามในบทนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงนี้ เพื่อแสดงให้เห็นถึงการเลือกใช้ภาษาของบุคคลกลุ่มนี้ว่าขึ้นอยู่กับอะไร และมีการเลือกใช้ในลักษณะใดบ้าง และเนื่องจากว่า การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงมีลักษณะเด่นคือ ใช้ทั้งคำบอกเพศชาย และคำบอกเพศหญิง ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นวิเคราะห์การใช้ภาษาของกลุ่มนี้เป็นสำคัญ แล้วจึงนำผลการวิเคราะห์ที่ได้นั้นมาศึกษาเปรียบเทียบกับกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง

ปัจจัยที่ผู้วิจัยคาดว่าจะมีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของผู้พูด ได้แก่ บทบาทของผู้พูดผู้ฟังที่สัมพันธ์กัน ความสนิทสนมระหว่างผู้พูดผู้ฟัง และเพศของผู้ฟัง

5.1 บทบาทของผู้พูดและผู้ฟังที่สัมพันธ์กัน

บทบาท หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังที่เกี่ยวข้องกันทางสังคม เช่น แม่กับลูก สามีกับภรรยา ครูกับนักเรียน เป็นต้น

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้พูดผู้ฟังที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาว่า บทบาทจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดให้ผู้พูดใช้ภาษาแตกต่างกันไป นั่นคือในการใช้ภาษาผู้พูดต้องคำนึงว่าผู้ฟังเป็นใคร เกี่ยวข้องเป็นอะไรกับตน

และจากการศึกษาเรื่องคำเรียกขานในภาษาไทย โดย ม.ร.ว. กัลยา ติงศักดิ์ีย์ และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) กล่าวว่า บทบาทของผู้พูดและผู้ฟังสามารถระบุความสัมพันธ์ได้ 3 แบบคือ ความสัมพันธ์แบบสมดุล ความสัมพันธ์แบบไม่สมดุล และความสัมพันธ์แบบเป็นกลาง (ดู 2.4)

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยกำหนดบทบาทให้ผู้ฟังเป็นพ่อแม่และครู ดังนั้นผู้พูดจึงถูกกำหนดให้อยู่ในสถานการณ์ที่ต้องใช้คำสรรพนามและคำลงท้าย ในบทบาทของลูกพูดกับพ่อแม่และในบทบาทของนักเรียนพูดกับครู โดยผู้วิจัยมุ่งศึกษาเพื่อหาคำตอบว่ากลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับพ่อแม่เหมือนหรือต่างกับเมื่อพูดกับครู และศึกษาเปรียบเทียบว่ากลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับพ่อแม่และครูเหมือนกับกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงหรือไม่

5.1.1 อธิกัผลของบทบาทของผู้พูดและผู้ฟังที่สัมพันธ์กันต่อผู้พูดเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

จากการวิเคราะห์การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเมื่อพูดกับพ่อแม่และครูพบว่า กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงมีการเลือกใช้ภาษาต่างกัน โดยเมื่อพูดกับพ่อแม่ จะไม่ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิงเลย แต่กลับใช้คำไม่บอกเพศแทนเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่เมื่อพูดกับครูใช้คำบอกเพศชายเป็นส่วนใหญ่ ขณะเดียวกันก็มีการใช้คำบอกเพศหญิง และคำไม่บอกเพศด้วย ดังได้แสดงในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับพ่อแม่และครูของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

ผู้ฟัง	ประเภทของคำ	จำนวน	ร้อยละ
พ่อแม่	คำสรรพนามบอกเพศชาย	-	-
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	-	-
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	16	100
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	4	25.00
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	-	-
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	12	75.00
ครู	คำสรรพนามบอกเพศชาย	14.5	90.62
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	1.5	9.38
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	11	68.75
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	0.75	4.69
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	4.25	26.56

จากสิ่งที่พบแสดงให้เห็นว่า บทบาทของผู้พูดมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ทำให้เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ภาษาต่างกัน เมื่อพูดกับพ่อแม่ ผู้พูดในฐานะลูก ไม่มีการแสดงตัวอย่างชัดเจนถึงสภาพความต้องการของจิตใจในเรื่องเพศ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ได้ปิดบังอย่างสิ้นเชิง เพราะจากการเลือกใช้คำสรรพนาม และคำลงท้ายส่วนใหญ่ปรากฏเป็นคำไม่บอกเพศ ซึ่งเป็นคำที่ใช้รวมได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง ซึ่งกรณีการใช้คำไม่บอกเพศของเพศ

ชายที่มีจิตใจเป็นหญิงผู้วิจัยถือว่าเป็นการใช้ภาษาเพื่อกลบเกลื่อนพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงของตน ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำบอกเพศชายที่ตนไม่ต้องการ และเพราะความไม่กล้าที่จะใช้คำบอกเพศหญิงออกมาโดยตรงแต่เมื่อพูดกับครู ถึงแม้จะมีคำบอกเพศหญิงอยู่ด้วยแต่ก็ปรากฏเป็นส่วนน้อย และส่วนมากปรากฏคำบอกเพศชายซึ่งตรงกับลักษณะของเพศที่ปรากฏทางกาย ทั้งนี้เป็นเพราะว่า การสนทนาระหว่างลูกกับพ่อแม่ นักเรียนกับครู นอกจากมีบทบาทของความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังเป็นตัวกำหนดแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นประกอบด้วย เช่น ความเป็นทางการ ซึ่งแน่นอนว่าลักษณะความเป็นทางการระหว่างครูกับนักเรียนย่อมมีมากกว่าพ่อแม่กับลูก และภาษาที่เป็นทางการระหว่างนักเรียนชายกับครู คือ นักเรียนชายใช้คำสรรพนามเรียกแทนตัว 'ผม' และใช้คำลงท้าย 'ครับ' ดังนั้นจึงเป็นสิ่งปกติในการที่พบว่า เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำบอกเพศชายเป็นส่วนใหญ่เมื่อพูดกับครู และเมื่อพูดกับพ่อแม่ลักษณะความเป็นทางการจะน้อยลง นอกจากนี้ในบทบาทความสัมพันธ์ระหว่างลูกกับพ่อแม่ และนักเรียนกับครูยังเป็นบทบาทความสัมพันธ์ที่มีเรื่องของอำนาจ (power) และความเป็นปึกแผ่น (solidarity) เข้ามาเกี่ยวข้อง โดยอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ได้ให้ความหมายของ "อำนาจ" และ "ความเป็นปึกแผ่น" ในหนังสือ "จำกัดความศัพท์ในภาษาศาสตร์สังคม" ว่า

อำนาจ (power) สัมพันธ์กับการใช้ภาษาในแง่ที่ว่าถ้าคนหนึ่งในกลุ่มชนที่มีอำนาจเหนือหรือมีสถานภาพสูงกว่าอีกคน คำสรรพนามที่ใช้ระหว่างคู่สนทนานั้นก็จะเป็นแบบไม่สมดุล ผู้มีอำนาจเรียกผู้ไม่มีอำนาจด้วยสรรพนามที่ต่างจากคำมีผู้ไม่มีอำนาจ เรียกตนในทำนองเดียวกันคำสรรพนามเรียกตนเองของบุคคลทั้งสองก็ต่างกันด้วย

ความเป็นปึกแผ่น (solidarity) ความประสานพินึกแน่นภายในของกลุ่ม อาจเกิดจากการมีความเห็นอกเห็นใจกัน การมีความสนใจร่วมกัน หรือการแสดงว่าคนในกลุ่มเท่าเทียมกัน ความเป็นปึกแผ่นเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้มีการใช้ภาษาที่แสดงความเท่าเทียมมากขึ้น เช่น การใช้สรรพนาม Tu หรือ Vous (แปลว่า 'ท่าน') เท่าเทียมกันทั้งฝ่ายผู้พูดและผู้ฟังในภาษาฝรั่งเศสตามปกติแล้ว ถ้าผู้พูดผู้ฟังไม่มีความเป็นปึกแผ่นซึ่งกันและกันคนที่สูงกว่าจะเรียกคนที่ต่ำกว่าว่า Tu และคนที่ต่ำกว่าจะเรียกคนที่สูงกว่าว่า Vous แต่ถ้าทั้งคู่มีความรู้สึกใกล้ชิดเป็นปึกแผ่นด้วยกันแล้วผู้ต่ำกว่าก็อาจเรียกผู้สูงกว่าว่า Tu ได้ หรือผู้สูงกว่าอาจเรียกผู้ต่ำกว่าว่า Vous ได้

ดังนั้นระหว่างครูกับนักเรียนเป็นความสัมพันธ์แบบไม่สมดุลโดยครูมีอำนาจเหนือนักเรียน ทำให้การใช้ภาษาของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงจึงมีการใช้คำบอกเพศชายเมื่อพูดกับครู เนื่องจาก ถูกกำหนดโดยอำนาจที่เหนือกว่าของผู้ฟังในขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่างลูกกับพ่อแม่ อำนาจมีบทบาท น้อยลง และมีลักษณะของความเป็นปึกแผ่นเข้ามาเป็นตัวกำหนด ทำให้เกิดเป็นความสัมพันธ์แบบ สมดุลเป็นความสัมพันธ์ทางครอบครัว การพูดจึงเป็นแบบไม่เป็นทางการ และมีการใช้ภาษาที่แสดง ความเป็นกันเอง

5.1.2 อิทธิพลของบทบาทของผู้พูดผู้ฟังต่อเพศชายและเพศหญิง

เมื่อวิเคราะห์การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชาย และเพศหญิง เมื่อพูดกับ พ่อแม่แล้วผลที่ได้พบว่า มีการใช้สรรพนามและคำลงท้ายสอดคล้องกับลักษณะที่พบในกลุ่มเพศชาย ที่มีจิตใจเป็นหญิง โดยในกลุ่มเพศชายเมื่อพูดกับครูใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย แต่ เมื่อพูดกับพ่อแม่ใช้คำไม่บอกเพศในความถี่สูง โดยเฉพาะในการใช้คำสรรพนามปรากฏคำสรรพนาม ไม่บอกเพศถึง 64% ส่วนในการใช้คำลงท้ายถึงแม้ปรากฏคำลงท้ายบอกเพศชายในความถี่สูงสุด แต่ก็มีการใช้คำลงท้ายไม่บอกเพศ 36% ในขณะที่เมื่อพูดกับครูใช้เพียง 2% เท่านั้น ดังแสดงใน ตารางที่ 15

ตารางที่ 15 การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับพ่อแม่และครูของเพศชาย

ผู้ฟัง	ประเภทของคำ	จำนวน	ร้อยละ
พ่อแม่	คำสรรพนามบอกเพศชาย	7	28.00
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	1	4.00
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	17	68.00
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	15	60.00
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	1	4.00
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	9	36.00
ครู	คำสรรพนามบอกเพศชาย	25	100
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	-	-
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	24.5	98.00
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	-	-
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	0.5	2.00

และเช่นเดียวกันในกลุ่มเพศหญิงเมื่อพูดกับครูใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิงในความถี่สูงสุด แต่เมื่อพูดกับพ่อแม่ปรากฏคำบอกเพศหญิงน้อยลงเมื่อเทียบกับเมื่อพูดกับครู แต่กลับใช้คำไม่บอกเพศเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในการใช้คำสรรพนาม ปรากฏคำสรรพนามไม่บอกเพศถึง 84.44% ดังแสดงในตารางที่ 16

ตารางที่ 16 การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับพ่อแม่และครูของเพศหญิง

ผู้ฟัง	ประเภทของคำ	จำนวน	ร้อยละ
พ่อแม่	คำสรรพนามบอกเพศชาย	-	-
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	79	20.15
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	313	79.85
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	282	71.94
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	110	28.06
ครู	คำสรรพนามบอกเพศชาย	-	-
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	379.50	96.81
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	12.50	3.19
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	391.75	99.94
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	0.25	0.06

ดังนั้นกลุ่มเพศชายและเพศหญิง เมื่อพูดกับพ่อแม่และครูก็มีการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายต่างกัน เพราะเนื่องจากมีเรื่องของความเป็นทางการและอำนาจเข้ามามีอิทธิพลอยู่ด้วย เช่นเดียวกับกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงแต่การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายไม่บอกเพศที่ปรากฏในกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง อาจแสดงความหมายมากกว่าที่ปรากฏในกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง คือ นอกจากใช้คำไม่บอกเพศเพราะพูดกับบุคคลที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ทำให้ความ

เป็นทางการลดลงแล้ว ยังใช้เพื่อปกปิดเพศ ที่แท้จริงได้อีกด้วย เพราะค่าไม่บอกเพศที่พบเห็นพบทั้งในคำสรรพนามและค่าลงท้ายในขณะที่ในกลุ่มเพศชายและเพศหญิงพบค่าไม่บอกเพศในคำสรรพนามเท่านั้น ส่วนในค่าลงท้ายต่างก็ใช้ภาษาที่แสดงเพศของตัว และการปรากฏใช้คำสรรพนามและค่าลงท้ายของผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มเปรียบเทียบให้เห็นได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 17 เปรียบเทียบการใช้คำสรรพนามและค่าลงท้ายเมื่อพูดกับพ่อแม่และครูของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเปรียบเทียบกับเพศชายและเพศหญิง

ผู้ฟัง	ประเภทของคำ	เพศของผู้พูด		
		เพศชาย	เพศหญิง	เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง
พ่อแม่	คำสรรพนามบอกเพศชาย	28.00	-	-
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	4.00	20.15	-
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	68.00	79.85	100
	ค่าลงท้ายบอกเพศชาย	60.00	-	25.00
	ค่าลงท้ายบอกเพศหญิง	4.00	71.94	-
	ค่าลงท้ายไม่บอกเพศ	36.00	28.06	75.00
ครู	คำสรรพนามบอกเพศชาย	100	-	90.62
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	-	96.81	9.38
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	3.19	-
	ค่าลงท้ายบอกเพศชาย	98.00	-	68.75
	ค่าลงท้ายบอกเพศหญิง	-	99.94	4.69
	ค่าลงท้ายไม่บอกเพศ	2.00	0.06	26.56

สรุปได้ว่าบทบาทของผู้ฟังมีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มคือ กลุ่มเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงโดยทำให้ทั้ง 3 กลุ่มใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายต่างกันเมื่อพูดกับพ่อแม่และครู

นอกจากนี้ที่สำคัญ คือพบว่าเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำที่บอกเพศชายน้อยลงเมื่อพูดกับพ่อแม่ และโดยส่วนใหญ่แล้วพ่อแม่กับลูกย่อมมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากกว่าครูกับนักเรียนผู้วิจัยจึงคาดว่า อีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง คือ ความใกล้ชิดสนิทสนม ซึ่งจะทำให้เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ภาษา เพื่อแสดงเพศตามความต้องการของจิตใจออกมา และถ้าพิจารณาการพูดของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง เฉพาะในส่วนที่พูดกับครูซึ่งปรากฏการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง และถึงแม้จะปรากฏในจำนวนน้อยก็ตามแต่ก็แสดงให้เห็นว่า ระหว่างผู้ฟังที่เป็นครู ก็มีปัจจัยที่ทำให้เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ภาษาไม่เหมือนกัน ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าน่าจะเป็นอิทธิพลของความใกล้ชิดสนิทสนม ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้พิจารณาความสนิทสนมว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งต่อการใช้ภาษาของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงดังจะได้วิเคราะห์ต่อไป

5.2 ความสนิทสนม

ดังได้เห็นแล้วว่า บทบาทของผู้พูดผู้ฟังมีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของผู้พูดทั้ง 3 กลุ่ม แต่ในแต่ละบทบาทก็มีเรื่องของความสนิทสนมเข้ามามีอิทธิพลร่วมอยู่ด้วย และได้มีผู้ศึกษายืนยันถึงความจริงนี้ดังได้กล่าวไว้ว่า

" ความสนิทสนม (intimacy) มีส่วนกำหนดการใช้สรรพนาม เช่น ถ้าใช้ ผม และ คุณ แสดงว่า ผู้พูดกับผู้ฟังสนิทสนมกันน้อยกว่าใช้ อี๊วะ กับ ลื้อ ซึ่งถ้าสนิทกันมากจริงจะใช้ กู กับ มึง " (อังกาบ ผลากรกุล 1972 อ้างใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ 2531: 107)

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดความสนิทสนมใน 2 ลักษณะ คือ สนิท และ ไม่สนิท ทั้งนี้พิจารณาอิทธิพลของความสนิทสนมจากกรณีที่ผู้ฟังมีบทบาทเป็นครู โดยกำหนดให้เป็นครูที่สนิท และครูที่ไม่สนิท โดยให้ความหมายของครูที่สนิท และ ครูที่ไม่สนิท ดังนี้

ครูที่สนิท หมายถึง ครูที่สอนท่านหรือไม่ได้สอนท่านก็ตาม แต่เป็นครูที่ท่านมีความใกล้ชิด

สนิทสนม สนทนาคูด้วยบ่อขุ และท่านให้ความไว้วางใจเชื่อถือในการที่จะขอค่าปรึกษาเมื่อมีปัญหา

ครูที่ไม่สนิท หมายถึง ครูที่สอนท่านหรือไม่ได้สอนท่านก็ตาม แต่เป็นครูที่ท่านไม่มีความใกล้ชิดสนิทสนม ไม่ได้สนทนาคูด้วยบ่อขุ และท่านไม่ขอค่าปรึกษาเมื่อมีปัญหา

ดังนั้นผู้พูดทั้ง 3 กลุ่ม จึงถูกกำหนดให้ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายกับครูที่สนิท และครูที่ไม่สนิท โดยผู้วิจัยมุ่งวิเคราะห์เพื่อศึกษาว่า ผู้พูดเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเหมือนกันหรือไม่เมื่อพูดกับครูที่สนิทและครูที่ไม่สนิท ทั้งนี้จะได้ศึกษาเปรียบเทียบกับผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิง

5.2.1 อิทธิพลของความสนิทสนมต่อผู้เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

ผู้พูดเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับครูที่สนิท และครูที่ไม่สนิทต่างกัน โดยในการใช้คำสรรพนามพบว่าเมื่อพูดกับครูที่สนิทใช้คำสรรพนามบอกเพศชายใน ความถี่สูงสุด 81.25% และใช้คำสรรพนามบอกเพศหญิง 18.75% แต่เมื่อพูดกับครูที่ไม่สนิทใช้เฉพาะคำสรรพนามบอกเพศชายเท่านั้น (100%) (ดูตารางที่18) การที่ไม่ปรากฏคำสรรพนามบอกเพศหญิงหรือคำสรรพนามไม่บอกเพศเลยเมื่อพูดกับครูที่ไม่สนิท แสดงว่า เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงไม่เปิดเผยความต้องการเป็นเพศที่แท้จริงออกมากับบุคคลที่ไม่สนิทสนมคุ้นเคย แต่เนื่องจากว่า ความถี่ร้อยละที่ปรากฏระหว่างเมื่อพูดกับครูที่สนิทซึ่งใช้คำสรรพนามบอกเพศชายใน ความถี่ร้อยละ 81.25 และเมื่อพูดกับครูที่ไม่สนิทใช้คำสรรพนามบอกเพศชายใน ความถี่ร้อยละ 100 เป็นค่าความถี่ที่ต่างกันไม่มากนัก ผู้วิจัยจึงใช้ค่าสถิติไคสแควร์ทดสอบดูว่าผลที่ได้แสดงนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อเป็นการหาค่าตอบเพื่อยืนยันว่า ความสนิทสนมมีผลต่อการใช้คำสรรพนามของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ซึ่งพบว่า $\chi^2 = 3.62$ ซึ่งน้อยกว่าค่าไคสแควร์ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 $df=1$ ($\chi^2 = 3.84$) นั้นแสดงว่าความต่างระหว่างผู้ฟังที่สนิทและผู้ฟังที่ไม่สนิทไม่มีนัยสำคัญในทางสถิติ สรุปคือความสนิทสนมไม่มีผลต่อการเลือกใช้คำสรรพนามของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

ตารางที่ 18 การใช้คำสรรพนามและค่าลงท้ายเมื่อพูดกับครูที่สนิทและครูที่ไม่สนิทของเพศชายที่มี
จิตใจเป็นหญิง

ผู้ฟัง	ประเภทของคำ	จำนวน	ร้อยละ
ครูที่สนิท	คำสรรพนามบอกเพศชาย	26	81.25
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	6	18.75
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	-
	ค่าลงท้ายบอกเพศชาย	16	50.00
	ค่าลงท้ายบอกเพศหญิง	3	9.38
	ค่าลงท้ายไม่บอกเพศ	13	40.92
ครูที่ไม่สนิท	คำสรรพนามบอกเพศชาย	32	100
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	-	-
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	-
	ค่าลงท้ายบอกเพศชาย	28	87.50
	ค่าลงท้ายบอกเพศหญิง	-	-
	ค่าลงท้ายไม่บอกเพศ	4	12.50

และเมื่อพิจารณาค่าลงท้าย พบว่า เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเมื่อพูดกับครูที่สนิทใช้ค่า
ลงท้าย 3 แบบ คือ ค่าลงท้ายบอกเพศชาย (50%) ค่าลงท้ายไม่บอกเพศ (40.92%) และ
ค่าลงท้ายบอกเพศหญิง (9.38%) ในขณะที่เมื่อพูดกับครูที่ไม่สนิทใช้ค่าลงท้าย 2 แบบ คือ ค่าลงท้าย
บอกเพศชาย (87.50%) และค่าลงท้ายไม่บอกเพศ (12.50%) เท่านั้น แสดงให้เห็นว่า เมื่อพูด

กับครูที่สนิทและไม่สนิทเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ค่าลงท้ายต่างกัน และเมื่อทดสอบกับค่าสถิติไคสแควร์แล้ว พบว่า $X^2 = 9.54$ ซึ่งมากกว่าค่าไคสแควร์ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.5 df=2 ($X^2 = 5.99$) นั้นแสดงให้เห็นว่า มีความต่างอย่างมีนัยสำคัญในการเลือกใช้ค่าลงท้ายเมื่อพูดกับครูสนิทและครูที่ไม่สนิท เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ค่าลงท้ายแตกต่างกันออกไปตามลักษณะของความสนิทสนมที่มีต่อผู้ฟัง หรือกล่าวคือ ความสนิทสนมมีอิทธิพลต่อการใช้ค่าลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

ดังนั้นสรุปได้ว่า ในกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ความสนิทสนมมีส่วนทำให้มีการใช้ภาษาต่างกัน โดยตัวแปรภาษาที่เป็นตัวบ่งบอกถึงความสนิทคือ ค่าลงท้าย ไม่ใช่คำสรรพนาม โดยเห็นได้ชัดว่าในการใช้ค่าลงท้าย เมื่อพูดกับครูที่ไม่สนิทปรากฏค่าลงท้ายบอกเพศชายในความถี่สูง และปรากฏค่าลงท้ายไม่บอกเพศในความถี่น้อย แต่เมื่อพูดกับครูที่สนิท ความถี่ของการใช้คำบอกเพศชายลดลง และเพิ่มความถี่ของคำไม่บอกเพศขึ้นอย่างมาก รวมทั้งมีการใช้ค่าลงท้ายบอกเพศหญิงปรากฏร่วมอยู่ด้วย การที่เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ค่าลงท้ายไม่บอกเพศแสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาเพื่อกลบเกลื่อนพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ โดยปฏิเสธที่จะใช้ภาษาตามเพศที่ปรากฏทางกาย และขณะเดียวกันก็ไม่กล้าเปิดเผยความต้องการของเพศที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจ นอกจากนี้การที่ปรากฏมีค่าลงท้ายบอกเพศหญิงอยู่ด้วยก็แสดงให้เห็นอย่างแน่ชัดแล้วว่า เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงพร้อมที่จะแสดงเพศตามความต้องการของจิตใจออกมา

จากผลการวิเคราะห์ในเรื่องความสนิทสนมแล้วพบว่า เมื่อพูดกับครูที่สนิทและครูที่ไม่สนิท ทำให้เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ภาษาโดยเฉพาะค่าลงท้ายต่างกัน คือมีการใช้ค่าลงท้ายกลบเกลื่อนความเป็นเพศชายและใช้คำบอกเพศหญิง เมื่อพูดกับผู้ที่สนิทมากกว่าเมื่อพูดกับผู้ที่ไม่สนิท ผลที่ได้นี้ สอดคล้องกับเรื่องของบทบาทของผู้พูดและผู้ฟังที่สัมพันธ์กันที่พบว่า เมื่อพูดกับพ่อแม่ทำให้เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ภาษากลบเกลื่อนความเป็นเพศชายมากกว่าเมื่อพูดกับครู ซึ่งแสดงให้เห็นว่าระหว่างพ่อแม่กับครู ผู้ที่เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงให้ความสนิทสนมด้วยมากกว่าคือ พ่อแม่ ซึ่งยืนยันข้อสรุปนี้ได้จากข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 ซึ่งมีคำถามที่สามารถบ่งบอกความสนิทสนมระหว่างบุคคลได้ โดยผู้วิจัยใช้คำถาม 7 ข้อ และมีตัวเลือกให้ใส่คะแนนมากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุดจาก 1-4 ตามลำดับ (ดูภาคผนวก ก) แล้วคิดค่าเฉลี่ยโดยรวมของทั้ง 7 ข้อ จากผู้พูดเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง 16 คน พบว่า พ่อแม่ได้คะแนน 2.38 ในขณะที่ครูได้คะแนน 3.82 คะแนนน้อยแสดงความเหมาะสมดีมาก ดังนั้นแสดงว่าเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงสนิทสนมกับพ่อแม่

มากกว่า จึงสรุปได้ว่าความสนิทสนมเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงสอดคล้องกับ
เรื่องของบทบาท

5.2.2 อิทธิพลของความสนิทสนมต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชาย และเพศหญิง

เมื่อวิเคราะห์ได้การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายและเพศหญิงเมื่อพูดกับ
ครูที่สนิท และครูที่ไม่สนิทแล้วพบว่า สำหรับเพศชายนั้น แทบจะกล่าวได้ว่า ใช้เฉพาะคำบอก
เพศชายเท่านั้น เพราะทั้งคำสรรพนามและคำลงท้ายปรากฏเป็นคำบอกเพศชายทั้งเมื่อพูดกับครูที่
สนิทและไม่สนิท (ดูตารางที่ 19) ซึ่งปรากฏในลักษณะเดียวกันกับกลุ่มเพศหญิงซึ่งไม่ว่าพูดกับครูที่
สนิทหรือไม่สนิทก็ตามคำสรรพนามและคำลงท้ายที่ใช้จะเป็นคำบอกเพศหญิง (ดูตารางที่ 20)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 19 การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับครูที่สนิทและครูที่ไม่สนิทของเพศชาย

ผู้ฟัง	ประเภทของคำ	จำนวน	ร้อยละ
ครูที่สนิท	คำสรรพนามบอกเพศชาย	50	100
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	-	-
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	48	96.00
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	-	-
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	2	4.00
ครูที่ไม่สนิท	คำสรรพนามบอกเพศชาย	50	100
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	-	-
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	50	100
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	-	-
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	-	-

ตารางที่ 20 การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับครูที่สนิทและครูที่ไม่สนิทของเพศหญิง

ผู้ฟัง	ประเภทของคำ	จำนวน	ร้อยละ
ครูที่สนิท	คำสรรพนามบอกเพศชาย	-	-
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	737	94.01
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	47	5.99
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	783	99.87
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	1	0.13
ครูที่ไม่สนิท	คำสรรพนามบอกเพศชาย	-	-
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	772	98.47
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	12	1.53
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	784	100
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	-	-

ดังนั้น สำหรับกลุ่มเพศชายและเพศหญิงแล้ว ความสนิทสนมที่ต่อผู้ฟังตามที่ผู้วิจัยกำหนด ในข้อมูลให้ผู้ฟังเป็นครูที่สนิท และครูที่ไม่สนิทไม่มีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนาม และคำลงท้าย ซึ่งต่างจากในกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ที่ถึงแม้มีการปรากฏของคำบอกเพศหญิงในจำนวนน้อยแต่ การปรากฏคำไม่บอกเพศอยู่ด้วยเมื่อพูดกับครูที่สนิท ก็ย่อมแสดงให้เห็นแล้วว่า กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ภาษาต่างกันเมื่อพูดกับครูที่สนิทและครูที่ไม่สนิท โดยใช้คำบอกเพศหญิงเมื่อพูดกับครูที่สนิทมากกว่าเมื่อพูดกับครูที่ไม่สนิท ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐาน และในที่นี้ผู้วิจัยได้แสดงตารางที่ 21 เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนถึงความแตกต่างในการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง กลุ่มเพศชาย และกลุ่มเพศหญิง เมื่อพูดกับครูที่สนิทและครูที่ไม่สนิท

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 21 เปรียบเทียบการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับครูที่สนิทและครูที่ไม่สนิท
ของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเปรียบเทียบกับเพศชายและเพศหญิง

ผู้ฟัง	ประเภทของคำ	เพศของผู้พูด		
		เพศชาย	เพศหญิง	เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง
ครูที่สนิท	คำสรรพนามบอกเพศชาย	100	-	81.25
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	-	94.01	17.75
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	5.99	-
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	96.00	-	50.00
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	-	99.87	9.38
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	4.00	0.13	40.62
ครูที่ไม่สนิท	คำสรรพนามบอกเพศชาย	100	-	100
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	-	98.47	-
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	1.53	-
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	100	-	78.5
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	-	100	-
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	-	-	12.5

จากการวิเคราะห์การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง เปรียบเทียบกับเพศชายและเพศหญิง จะเห็นว่า กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำทั้ง 3 แบบ คือคำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย บอกเพศหญิง และไม่บอกเพศ โดยปรากฏคำบอกเพศชายเป็นส่วนใหญ่ แต่เมื่อเทียบกับเพศชาย พบว่า เมื่อพูดกับครูที่สนิท กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายต่างจากเพศชาย เพราะในกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ปรากฏใช้คำสรรพนามบอกเพศหญิง ในขณะที่ไม่ปรากฏใช้คำสรรพนามบอกเพศหญิงในกลุ่มเพศชายเลย ส่วนการใช้คำลงท้าย ในกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงปรากฏคำบอกเพศชาย (50.00%) น้อยกว่าคำลงท้ายบอกเพศชายที่ใช้ในกลุ่มเพศชาย (96.00%) อย่างมาก และมีการกลบเกลื่อนพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ โดยใช้คำไม่บอกเพศ (40.62%) ในความถี่สูงกว่าของเพศชาย (4.00%) อีกทั้งยังมีการใช้คำบอกเพศหญิงด้วย แต่เมื่อพูดกับครูที่ไม่สนิท เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายไม่ต่างจากเพศชาย คือ ไม่ปรากฏใช้คำบอกเพศหญิง และใช้คำบอกเพศชายในความถี่สูง

5.3 เพศของผู้ฟัง

อมรา (2513:104) กล่าวถึงผลงานของเออร์วิน-ทริปป์ (Ervin-Tripp, 1927) ว่า ได้ศึกษาระบบเรียกขานในภาษาอังกฤษของคนอเมริกัน และเสนอผลงานวิเคราะห์ในรูปของ flow chart แสดงให้เห็นการตัดสินใจในการใช้คำเรียกขานให้ถูกต้องซึ่งการตัดสินใจแต่ละครั้งขึ้นอยู่กับว่าเรามีอายุน้อยกว่าหรือมากกว่าผู้ฟัง เป็นญาติกับผู้ฟังหรือไม่ ผู้ฟังเป็นเพศชายหรือเพศหญิง เป็นต้น

การศึกษาเรื่องกลวิธีการใช้สรรพนามโดย อังกาบ ผลากรกุล (Palakornkul, 1972) ก็ได้กล่าวถึงว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำสรรพนามมีปัจจัยหลายประการเป็นตัวกำหนด และปัจจัยหนึ่งที่สำคัญคือ เพศ (Sex) นั่นคือ ผู้พูดต้องคำนึงว่า ผู้ฟังเป็นเพศชายหรือเพศหญิง ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเพศของผู้ฟังเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของผู้พูด

การพิจารณาเพศของผู้ฟัง ผู้วิจัยพิจารณาเฉพาะในบทบาทของผู้ฟังที่เป็นครูโดยแยกเป็นครูชายและครูหญิง เพื่อต้องการศึกษาว่า กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเมื่อพูดกับเพศชายมีการใช้

คำสรรพนามและคำลงท้ายเหมือนหรือต่างจากเมื่อพูดกับครูหญิง โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง

5.3.1 อิทธิพลของเพศของผู้ฟังต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนาม เมื่อพูดกับบุคคลเพศหญิงแล้ว ปรากฏคำสรรพนามบอกเพศชาย(90.60%) และคำสรรพนามบอกเพศหญิง(9.73%) ซึ่งปรากฏเหมือนกัน และในความถี่เท่ากับเมื่อพูดกับบุคคลเพศชาย ส่วนการใช้คำลงท้ายก็สอดคล้องกับการใช้คำสรรพนาม คือเมื่อพูดกับเพศหญิงปรากฏคำลงท้ายบอกเพศชายมากที่สุด(68.75%) รองลงมาคือคำไม่บอกเพศ(28.12%) และใช้คำบอกเพศหญิงน้อยที่สุด(3.13%) และเมื่อพูดกับผู้ฟังเพศชาย ปรากฏคำลงท้ายบอกเพศชาย(68.75%) คำลงท้ายไม่บอกเพศ(25%) และคำลงท้ายบอกเพศหญิง(6.25%) (ดูตารางที่22) นั้นแสดงว่าไม่ว่า พูดกับผู้ฟังที่เป็นเพศชายหรือเพศหญิง กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงก็ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเหมือนกันโดยใช้คำบอกเพศชายเป็นส่วนใหญ่

ตารางที่ 22 การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับครูชายและครูหญิง
ของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

ผู้ฟัง	ประเภทของคำ	จำนวน	ร้อยละ
ครูชาย	คำสรรพนามบอกเพศชาย	29	90.63
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	3	9.37
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	22	68.75
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	1	3.13
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	9	28.12
ครูหญิง	คำสรรพนามบอกเพศชาย	29	90.63
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	3	9.37
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	22	68.75
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	2	6.25
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	8	25.00

5.3.2 อิทธิพลของเพศของผู้ฟังต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายและ เพศหญิง

กลุ่มเพศชาย ไม่ว่าจะพูดกับบุคคลเพศเดียวกันหรือต่างเพศกันก็ใช้คำสรรพนามและคำ
ลงท้ายที่กล่าวได้ว่าเป็นคำบอกเพศชายเท่านั้น (ดูตารางที่ 23) ในขณะที่กลุ่มเพศหญิงก็ปรากฏ

ในลักษณะสอดคล้องกัน คือ ไม่ว่าจะพูดกับผู้ฟังที่เป็นเพศชายหรือหญิงก็ตามคำสรรพนามและคำลงท้ายก็จะเป็นคำบอกเพศหญิง (ดูตารางที่ 24)

ตารางที่ 23 การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับกับครูชายและครูหญิงของเพศชาย

ผู้ฟัง	ประเภทของคำ	จำนวน	ร้อยละ
ครูชาย	คำสรรพนามบอกเพศชาย	50	100
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	-	-
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	48	96.00
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	-	-
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	2	4
ครูหญิง	คำสรรพนามบอกเพศชาย	50	100
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	-	-
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	50	100
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	-	-
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	-	-

ตารางที่ 24 การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับครูชายและครูหญิง
ของเพศหญิง

ผู้ฟัง	ประเภทของคำ	จำนวน	ร้อยละ
ครูชาย	คำสรรพนามบอกเพศชาย	-	-
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	762	97.19
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	22	2.81
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	738	99.87
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	1	0.13
ครูหญิง	คำสรรพนามบอกเพศชาย	-	-
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	747	95.28
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	37	4.72
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	-	-
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	787	100
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	-	-

สรุปได้ว่า ในวิจัยนี้เพศของผู้ฟังไม่มีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของผู้พูดไม่ว่าผู้พูดเป็นเพศชาย เพศหญิง หรือเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ซึ่งเปรียบเทียบให้เห็นได้ดังตารางที่ 25

ตารางที่ 25 เปรียบเทียบการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับครูชายและครูหญิง
ของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง เปรียบเทียบกับเพศชายและเพศหญิง

ผู้ฟัง	ประเภทของคำ	เพศของผู้พูด		
		เพศชาย	เพศหญิง	เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง
ครูชาย	คำสรรพนามบอกเพศชาย	100	-	90.63
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	-	97.19	9.37
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	2.81	-
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	96.00	-	68.75
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	-	99.87	3.13
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	4.00	0.13	28.12
ครูหญิง	คำสรรพนามบอกเพศชาย	100	-	90.63
	คำสรรพนามบอกเพศหญิง	-	95.28	9.37
	คำสรรพนามไม่บอกเพศ	-	4.27	-
	คำลงท้ายบอกเพศชาย	100	-	68.75
	คำลงท้ายบอกเพศหญิง	-	100	25.00
	คำลงท้ายไม่บอกเพศ	-	-	6.25

จากตารางที่ 25 พบว่า กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง เมื่อพูดกับครูชายและครูหญิง ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายไม่ต่างกัน คือใช้ทั้งคำบอกเพศชาย บอกเพศหญิงและคำไม่บอกเพศ แต่เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบกับเพศชายและเพศหญิงแล้ว พบว่า เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายส่วนใหญ่เหมือนเพศชายโดยใช้คำบอกเพศชายในความถี่สูงแต่ขณะเดียวกันก็ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิงเหมือนเพศหญิงด้วยแม้ว่าจะปรากฏในความถี่น้อยกว่าก็ตาม

สรุปได้ว่า การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายตามปัจจัยทางสังคม คือ บทบาทของผู้พูดและผู้ฟังที่สัมพันธ์กัน ความสนิทสนมระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง และเพศของผู้ฟัง พบว่า บทบาทของผู้พูดและผู้ฟัง และ ความสนิทสนมระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ที่ทำให้มีการเปิดเผยให้เห็นถึงเพศที่แท้จริงซึ่งซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจ นั่นคือความเป็นเพศหญิง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY